

Jiří Klobouk

5
POVÍDEK

Jiří Klobouk

5 POVÍDEK

Jiří Klobouk
5 povídek

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

© *Jiří Klobouk, 2015*

© *Carpe diem, 2015*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-131-3

ISBN 978-80-7487-132-0 (epub)

ISBN 978-80-7487-133-7 (pdf)

ISBN 978-80-7487-134-4 (mobi)

PŘEVÁŽNĚ BEETHOVEN

Lane si přitáhl židli co nejbliž k televizi. V přímém přenosu z Carnegie Hall v New Yorku hlasatel s puntíkováným motýlkem u krku uvedl japonské smyčcové kvarteto. Cellistou byl věhlasný Toshiko Yoshiko. První na pořadu byla kompozice č.15 a moll, opus 132. Muzikanti se kymáceli ze strany na stranu. Lane spolu s nimi kroužil tělem. Potlačoval své emoce. Beethoven to skládal hluchý jako poleno.

Před lety mu máma Sandy koupila housle. Dala by přednost klavíru, ale neměla peníze ani místo. Uklízela v Tallahassee domy bohatým lidem. „S houslemi pod paží, Lane,“ řekla mu, „ti svět padne k nohám. V New Yorku se postavíš na roh Osmdeřátý šestý a Lexington Avenue. Zahraješ něco dojemného a lidi ti budou házet do kšiltovky zmačkaný bankovky. Nějaký lovec talentů rozpozná, co v tobě je, a zprostředkuje ti angažmá na Broadwayi. Manhattan je kouzelný ostrov. Hledala jsem tam tvýho zpropadenýho tátu Joea, který fouká na trumpetu v nějakým zakouřeným baru. Hlas má jak Armstrong. Tak fidlej, chlapče, a dokaž, že ses nenarodil zbytečně.“

Po návratu do cely si Lane musel ucpat nos. Eman strupatou zadnicí překrýval záchodovou mísu a nehorázně smrděl. Dnes v noci prásknou do bot. Byli v lapáku patnáct let. Čekalo je dalších devět. Zkomírali jak prašiví psi chycení do pasti. Lane piloval okenní mříž řadu měsíců. Bzučení pilky mu připomínalo přejíždění smyčcem po strunách jeho oblíbeného nástroje. Když mu bylo dvanáct, hrál na školní oslavě Beethovenovu sonátu. Sklidil značný úspěch. Ukláněl se na všechny strany. Máma Sandy v první řadě mačkala v ruce vlhký kapesník. Doma mu pak řekla: „A to je cesta, chlapče, po který v životě vykročíš.“

Lane pliv na pilku. „Co nevidět si padnu s Issy do náruče.“

„Tys ji nevoddělal?“

„To byla Betsy, ňoumo. Moje dobrotivá žena. V čistírně vylovila z kapsy mýho kostkovaného saka Issyiny průsvitný kalhotky. Odpráskla se.“

Lane si na šišlouna zvyk. Eman oddaně naslouchal jeho tla-
chání o Issy, mámě Sandy a tátovi v New Yorku. Nebo kdo
byl, kupříkladu, Dostojevskij. Fakt je, že ho Issy nikdy nena-
vštívila. Neposlala mu balíček s pochoutkou. Dostal od ní je-
diný pohled, že se stará o housle. Jasný důkaz, že na něho čeká.
Začalo to jednu sobotu dopoledne, když ho manželka Betsy
poslala na trh do Hampstonu. Měl koupit tucet hnědejch
vajec. Chystala se péct bábovku. Issy byla osmahlá třicát-
nice s bílýma zubama. Vlasy černý jak Carmen. Její farma byla
pár kilometrů za městem. Lane ji začal pravidelně navštěvo-
vat. Provázela ho svým královstvím. V chlívě chrochtali vepří-
ci a v kurníku slepice snášely vajíčka. V maštali bučely krávy
a v ohradě řehtali šemíci. V klecích červenoocí králíci žvýkali
kopřivy. V udírně mu z obrovský kýty visící na háku uřízla
nádherný flák uzeného masa. Lane jí na oplátku hrál na hou-
sle. Měla zavřený oči. Zaoblený řasy se jí třásly rozechvěním.
Drželi se za ruce. Láska až do hrobu. V kuchyňském sporáku
praskal oheň. Lane ji seznámil se svým životním posláním.
O Beethovenovi neměla páru. Když se milovali, šeptala mu
do ucha: „Víš co, Lane, kdyby se s tebou náhodou někdy ně-
co stalo a nemoh si přijít, tvý housle budu opatrovat jak oko
v hlavě, dokud se nevrátíš.“ Po tom maléru s čistírnou a jejími
kalhotkami v kapse jeho kostovaného saka Betsy tři dny křičela,
tři dny spala, a když se probudila, střelila se do hlavy. Alespoň tak
to líčil šerifovi McWrightovi. Nevěřil mu ani slovo. Prý to byla
Laneova pistole, jeho otisky prstů a podobný nesmysly. Když mu
Lane vysvětloval, že by neublížil mouše, McWright mu řek, aby
si trhl nohou.

„Rosa se taky oddělala,“ zašišlal Eman. „Šmikám v kuchyni cibuli, že jo, ona jde kolem, zakopne o kočku a napíchne se na nůž, kteréj držím v ruce.“

„Krájení cibule je umění, Emane. Šmikát musíš k sobě, ne od sebe. Kdyby Beethoven krájel cibuli a Antonie Brentano – zvaná Tony, jeho nesmrtelná láska – šla kolem, něco podobnýho by se stát nemohlo. A víš proč? Poněvadž génius ví, jak na to.“

„Moje se napíchla.“

„Poněvadž seš blbeček.“

„Nenadávej Emanovi. Eman to nemá rád.“

Bylo deset. Lane odfouk z pilky piliny. Chystal se skrčkovi zahvízdat ukolébavku, kterou zkomponoval pro Issy, ale bachař mu to překazil. Zařval na chodbě pivním hlasem, aby se postavili do pozoru, nahlásili své jména, a tím pádem potvrdili, že sou tam, kde podle zákona maj bejt.

Sotva se chraploun odporoučel, Lane začal Emanovi líčit, co ho čeká: „Uvědom si, ňoumo, že za pár minut vzlítneš jak skřivánek. Pod tebou se klenou mosty a řeky protékají podél kukuřičnejch polí, baseballových hřišť a supermarketů. Chevy, fordy a buicky krouží neslyšně po šestiproudý dálnici. Než se naděješ, sedíš v bouráku a hasíš si to do Texasu. Notabene, pamatuj, abys měl pneumatiky správně nahuštěný. Správně nahuštěný pneumatiky tě donesou až do Houstonu, nasadíš si tmavý brýle a zkusíš štěstí u nějaký olejářský společnosti.“

„A co žvanec?“

„Jakej žvanec?“

„Eman tady má zajištěnou šlichtu třikrát denně.“

„Issy je výborná kuchařka. Její specialitou sou žabí stehýnka.“

Sotva Lane vyslovil stehýnka, mříž mu zůstala v ruce. Před ním zela tmavá díra do noci.

Eman si natáh kalhoty. „A co dál, profesore?“

„Podlezem jeden plot, přelezem druhé a zmizíme do lesa.“

Eman udělá nejlíp, když pohne prdelí. Zasukoval prostěradla, vylez na židli, uvázal je za zbytek mříže a zmizel ve tmě. Lane ho následoval. Klopýtali přes nádvoří k prvnímu plotu. Hromotluk měl okouknuto, kde se dráty dají nadzvednout. Nejbližší strážní věž zela v temnotě. Nic se nehnulo, nic se nedělo. Po druhém plotu šplhali jak opice. Plot se kymácel a nadouval jak plachta plachetnice. Nahoře u kamenného sloupu přelezli na druhou stranu. Přebrouzdali příkop se zapáchající močůvkou. Za pět minut byli v lese.

Lane sebou praštil na zem. „Tohle by nedokázal ani hrabě Monte Christo.“

„A co bude dál, prof?“

„Chuck v tunelu pod silnicí ukryl dva parádní obleky. Vyfešákujem se a stopnem auto, kapišto?“

Eman se svalil pod strom. Jedno věděl jistě. Pokud Lane měl Issy, mámu Sandy a tátu Joea, na něho nikdo nečekal. Tak zvaných rodičů vystřídal několik, že jo, ale snášeli se jak pes a kočka. Některý ho tloukli hlava nehlava. Jiný mu nedali najíst ani napít. Jedna dvojice byla Korejka a jednookej černochoz z Trininadu. Docela se mu zamlouvali, dokud nezaslech, jak se dohadují, že ho v Louisianě hoděj do močálu krokodýlům. To mu na náladě nepřidalo. Pár lidí tvrdilo, že sou jeho sourozenci. Jedna údajná ségra se představila jako Amálie. Prý ho má hrozně ráda. Ale pokaždý mu vylízala z talíře všechno, co na něm měl. Potom prý aby si pořídili miminko. Když si Eman stáh kalhoty, rozesmála se, div nevypadla z okna. Pokud šel někdy do školy, moh si v lavici ušoupat zadek. Děti se mu posmívaly, že je prťavej, kulhá a šišlá. Učitel mu rozmlouval, že ryba se nepíše riba a tak dále. Podle Emanu riba byla zvíře, který plave ve vodě. Vymluvil se, že má průjem. Cestou na záchod poškrábal křídou zdi klikyškama – riba je zvíře. Sed si na prkno, trhal papír na kousičky a rozfukoval

je do vzduchu. Vířily jak sněhový vločky. Takovou nádheru dlouho neviděl. Když mu bylo jednadvacet, poznal se s Rosou na zastávce autobusu. Stál tam s rukama v kapsách. Ptala se ho, proč na ni vyplazuje jazyk. Načež on řek, že pokud jazyk vyplazuje, tak o tom nic neví. Byla taky odložený dítě, jenže o deset roků starší. Prohlásila o sobě, že je maniak s depresivními sklony. Měla ve zvyku vyptávat se lidí na chodníku, jestli nejsou spřízněný. Většinou přešli rychle ulici. Zlost si vylévala na Emanovi. Kousla ho do nosu a musel s tím k doktorovi.

To už se dali na pochod podél bublajícího potoka. Měsíc se schovával za mraky. Po navýšený silnici projížděla auta. Potok se stočil doprava. Zmizel v tunelu pod náspem. Lane šmátral rukama po vlhké zdi, dokud nenarazil na výklenek. Z igelitového pytlíku vytáh jedno kvádro.

„Kurva, Chuck. Řek sem mu dvě kvádra.“

„Chuck je blbej, že jo?“

„Někoho cestou svklíkнем.“

Lane se vyfěšákoval do tmavomodrýho saka, růžový košile a nažloutlý vázanky. Kalhoty byly o něco delší, ale polobotky mu sedly jak ušitý.

Pokračovali v cestě. Hromotluk hlásil světlo. Vyšplhal se po svahu.

„Benzinka, moulo!“

Moula byl ten tam. Lane se svez po trávě jak po skluzavce a rozběh se za uprchlíkem. Nebyl daleko. „Nepřidělávej mi starosti, skrčku,“ začloulal s ním. „Issy nám uvaří guláš, namažeš si housku máslem a pustíš si televizi.“

U benzinky zaskřípěly brzdy. Z auta vyskočily dvě rozesmáté dívky. Nechaly si natankovat nádrž a odporoučely se do bistra.

Lane načrt Emanovi strategii: „Jakmile tyhle dvě křepelíčky vyrazí na cestu, stopnem je.“

„Oni stopnou, prof?“

„Ležíš v příkopu a sténáš.“

„Eman že sténá?“

„Eman sténá, poněvadž je pilot, kterej se zranil při pádu helikoptéry. Rozprašovals na mým pozemku přípravek proti komárům. Helikoptéra škytla a spadla. Kapišto?“

A hned se dali do klusu. Jakmile světla benzinky pohltila tma, zastavili se. Lane vyrukoval s instrukcemi, jak se má Eman zachovat v nadcházející situaci. Když Eman stopne auto, ve kterým sedí dvě inteligentní dámy, v první řadě musí získat jejich důvěru. A získat jejich důvěru může jedině tak, že z něho bude vyzařovat sofistikovanost. To v podstatě znamená, že i když o něčem nemá ani páru, musí se tvářit, jako že páru má, poněvadž procestoval svět. Kupříkladu sotva tyhle dvě šarmantní slečny zastavěj a Eman nasedne, jedna z nich se ho notabene zeptá: Pane, byl jste někdy v Paříži? Načež Eman mávne nonšalantně rukou, jako že v Paříži byl, i když tam pochopitelně nikdy nebyl.

„Takže Eman byl v Paříži?“

„Že váháš, moulo. Mačkáš ze sebe, že sou tam široký boulevardy lemovaný impozantními budovami a že městem protéká řeka. Jde o to, že devadesát devět procent velkejch měst má široký boulevardy lemovaný impozantními budovami a protéká jimi řeka. Načež jakmile ta slečna za volantem prohlásí, že řeka v Paříži se jmenuje Seina a nejširší boulevard je Champs Élysées, a nadechne se, v tom momentě přihodíš Eiffelovku. To je věž, slečno, vytahuješ se, ze který je vidět celý město. A ruka je v rukávě. Máš její naprostou důvěru.“

„Kam na tyhle žvásty chodíš?“

„Máma Sandy, pokud sem zrovna nehrál na housle, mě poslala v Tallahassee do městské knihovny. Záleželo jí moc na tom, abych se intelektuálně zdokonalil. Člověče, já přelouskal každou knihu, která byla kdy vytištěná. Notabene, včetně celýho Shakespeara v naší lapácký brožovaný kolekci.“

V dálce nastartoval motor. Tmu prorazila světla. Lane srazil Emanu do příkopu a nařídil mu, aby sténal. Postavil se doprostřed silnice a mával rukou jak slon chobotem. Když auto zastavilo, dívka za volantem stáhla okno. „Co se děje?“

„Ale tady můj kolega na tom není moc dobře, slečno. Zřítil se s helikoptérou při sterilizaci mého pozemku. Mám letos velký problém s komárama, že ano.“

Z příkopu se ozvalo zasténání. Dívky se vyhrnuly z auta a sehnuly se nad Emanem.

„Nějaká zlomenina, pane?“ zeptala se světlovláska.

„Krev?“ zeptala se druhá, ostříhaná na kluka.

Eman zašišlal: „Zatracený komáři.“

„Soudím, že je to dost vážný,“ řekl Lane. „Ovšem zase ne tolik, abychom se museli strachovat o jeho život. Moc by pomohlo, kdyby mu někde píchli protitetanovou injekci. Byla by ho škoda. Je zkušenější pilot. Prášil, prášil, ale nedoprášil. Mám toho přes tři sta hektarů, že ano. Navíc moje dodávka nenastartovala. Táhnu ho lesem na zádech nejmíň dvě a půl hodiny.“

Lane si odvázanou vázanku strčil do kapsy a přehodil si Emanu přes rameno. Dívky pospíchaly k autu, aby otevřely dveře. Za velkého nářku hromotluk vsoukal šišlavce na zadní sedadlo a uvelebil se vedle něho.

Ta nakrátko ostříhaná se posadila za volant a auto se rozjelo. „Já jsem Kathy,“ představila se. Pohodila hlavou k světlovlásce. „A tohle je Jessie. Dovolte mi otázku: Co to má váš kolega na sobě?“

Eman zasténal.

„To se vám povedlo, Kathy,“ zachechtal se hromotluk. „Jmenuju se Lane, Lane Quiltberry, a tohle je Eman. Chápu, kam směřujete. Vypadá, jako by vzal roha ze Sing Singu, že ano? Věc se má tak, že při tom karambolu mu shořela letecká

kombinéza. Spad z nebe jako nahatej andělíček. Křídla spálený na uhel. A hádejte co? V poli stojí strašák. Povídám: „Emane, hoď na sebe to jeho kvádro, že ano. Zakryj svý genitálie. Ha ha ha.“

Jessie otočila hlavu. „Chudák.“

Motor vrčel a reflektory protínaly tmu. Jessie naladila stanicí se spirituálem. Odhadla to na Porgy a Bess. Eman škvírou mezi víčky pozoroval obě děvčata. Kathy byla ostříhaná na kluka, měla silnej krk a široký ramena. Kdyby ji obtěžoval nějaký chlápek, pěkně by s ním zatočila. Jessie byla jiný kafe. Zpod slamáku jí proudily světlý vlasy. Průsvitná víla z pohádky. Rosa o sebe moc nedbala. Nedalo se říct, že by voněla. Její starej svetr smrděl tabákem. Vyhulila krabičku denně. Cigarety kradla dědkům podřimujícím v parku na lavičce. Nosila jedny šaty celej týden. Měla dvoje. V zimě v létě chodila v sandálech. Spodní prádlo prala v dřezu. Rozvěsila ho, kde se dalo. Jessie voněla. Smála se, jako by zvonečky cinkaly ve vánku.

Laneovi omamující vůně dívek ubírala na soudnosti. Zamlouvala se mu Kathy. Byla stavěná jak klisna. Křehkou Jessie by moh v náruči rozmačkat, aniž by mu přišlo, co se děje. Kathy byla něco jako Issy. Moh ji ždímat od rána do večera a nikdy neměla dost. Vůně milování se postupně proměnila ve zvířecí pach. Nosila náušnice jak Kathy. Jednou se kočkovali v kupce sena a ztratila je. Nebyla k utišení. Byly to přívěšky po mamince, zděděný po její prababičce, a tak dále. Prostě vzácnost, tradovaná z generace na generaci. Pokud náušnice ztratíš, zněla věštba, stihne tě nestěstí.

Tlumená světlá palubní desky spoře iluminovala vnitřek auta. Kathy hlásila, že v dálce skočil přes silnici jelen. Její strýc Charlie po srážce s paroháčem skončil v pojízdným vozíku. Program v rádiu pokračoval árií Figara. Kathy trillkovala a všichni se rozesmáli, kromě Emany. Smál by se, ale nevěděl čemu. Jednou ho Rosa šimrala pod paží. Málem si nacvrnkal do kalhot.

Před pár hodinama seděl v lapáku na záchodový míse. Najednou se ocit v ráji. Holky voněly, auto broukalo a on se na zadním sedadle pohupoval jak v kolíbce. Jessie se ptala Lanea, jak na tom pilot je. Dozvěděla se, že pilot spí, jako když ho hodí do vody. Celý ten automobilový pokec přispěl k dobrý náladě. Každý něco prohodil. Takovej slovní ping-pong, ve kterým nešlo o to, kdo vyhraje. Lanea zajímalo, jakou rychlostí si to Kathy hasí. Hasím si to devadesátkou, odpověděla. Otočila hlavu a usmála se něho. Zajímalo ji, jakou rychlostí si to obvykle hasí on. Když mám na spěch, dupnu na to, prohlásil. Kathy si toho ramenáče všimla hned, když zastavili. Hodil si Emanu na záda jak jitrnici. Takoví chlápci se jí zamlouvali. Bez velkých cavyků se mají k činu. To vedlo k otázce, jestli Lane zvedá činky. Prý nezvedá, ale v mládí byl členem profesionální osmiveslice. Závodil v Puebltoricu. To je mimochodem v Mexiku. Veslování je sport, který všem doporučuje. Jeden táhne za všechny a všichni táhnou za jednoho. Kromě toho jeho máma Sandy mu kladla na srdce, aby nebyl v životě línej. Prý ve zdravým těle vládne zdravý duch. Jessie ze sebe vysoukala historku, že její rodiče si přáli, aby se stala doktorkou. Na studiích vydržela jeden semestr. V anatomii, kam se podívala, krev stříkala jak ze zahradní hadice. Několikrát omdlela. Při pilování lidský lebky poblinkala asistenta.

Lane se předklonil. „A co vy, Kathy?“ zeptal se.

Krátkovláska si zapálila cigaretu. „Mám za sebou studia filosofie. Platón a všechno dokola.“

„Jeho Republika,“ řekl Lane. „Mám ji v malíčku.“

„Vůbec se nedivím.“

„Klade si základní otázku: Vyplatí se být spíš spravedlivej, než nespravedlivej?“

„Přesně tak. Všechno, co děláme, vychází ze dvou motivů.“

„Musel bych hádat.“

„Sexuální naléhavost a touha vládnout.“

„Ježíši, výborně řečeno,“ prohlásil Lane. „Notabene, dámy, kam máte vlastně namířeno?“

Kathy vyfoukla kouř: „Do Maryngtonu, svlíknut se do naha.“

„To myslíte vážně, lidi?“

Kathy se rozohnila: „Naprosto. Každý jenom kecá a nic nedělá. Máme plný zuby, aby naši kluci umírali v nějaký posraný válce jak jepice. Některý si ani nesáhli na holku. Chápete tu nespravedlnost? To když už je řeč o sexu, pane!“

Jessie se přidala: „A proto se zítra v pravý poledne svlíknem před Macy's v rámci všeobecného míru.“

V rádiu začaly zprávy. Jakýsi pervers v Seattlu znásilnil devítiletou holčičku. Po rozčtvrcení ji rozeslal poštou příbuzným. V Kansasu manželka Jenufa Spencerová umlátila manžela kafáčem. Jiný maniak v Austrálii ukrýval ve sklepě dceru. Zatímco se manželka dívala na televizi, třikrát ji oplodnil.

Eman vydoloval z útrob chrchel, stáh okno a vypliv ho do větru.

Lane řekl: „Dámy, nešlo by to přeladit na nějakou kulturu? Třeba Beethovena?“

„Beethovena, Lane?“ vykřikla Kathy. „Toho naprosto zbožňuju!“

Hromotluk si odkašlal. „Naposled sem ho slyšel před pár hodinama v přímým přenosu z Carnegie Hall v New Yorku. Japonský smyčcový kvarteto v čele s cellistou Toshiko Yoshiko hrálo jeho č.15 a moll, opus 132.“

„Nechápu, že se ten génius nikdy neoženil.“

„Jedna z jeho lásek byla Antonie Brentano zvaná Tony.“

„To slyším poprvý.“

„Vím, o čem mluvím, Kathy. V sedmý třídě sem hrál na housle jeho sonátu. Sklidil sem nemalej úspěch.“

Jessie se otočila na Emanu: „A co vy, pane pilote? Hrajete na něco?“

„Já byl jednou v Paříži.“

Lane zasyčel: „Co blbneš, ňoumo?“

„Nějakej organizovanej zájezd?“

„Kdepak. Já pilotoval letadlo bez motoru. Šestnáct hodin.“

„Bez motoru? Jak je to, panebože, možný?“

„Poněvadž já byl zaháklej za letadlo s motorem. Nad Paříží sem se odhák. Dole Seina, Champs Élysées a Eiffelovka. Lidi mávali.“

„Obraťme list, vážení,“ řek Lane. „Kondice mýho pilota se nepochybně zhoršuje.“

Eman si zašťoural prstem v nose. „Profesor kecá.“

„Vy ste profesor?“ zeptala se Kathy.

„Ále. Přednášel sem na vysoký zemědělský v Santa Fé. Mojí specializací byla mandelinka bramborová. To už je nějakej pátek.“

Tmavý tunel lesa se rozjasnil, stromy zmizely a po obou stranách silnice se rozevřela krajina. Měsíc schovaný za mraky se objevil. Jessie napočítala pět hvězd.

„Propánajána,“ zajásala Kathy. „Voda!“

Lane a Eman se předklonili. Vpravo se třpytila hladina jezera. Svažovala se k němu louka porostlá trsy křovin. Kathy stočila volant. Zastavila nějakých padesát metrů od břehu.

„Pánové,“ prohlásila, „když dovolíte, my se namočíme. Co, Eman?“

„Žádný strachy,“ prohlásil pilot.

„Výborně.“

Dívky vyběhly z auta a pospíchaly k jezeru. Lane s Emanem ani nedutali.

„To je, co?“ ozval se Lane. „Šťabajzny. Koukni, jak metelej.“

„Ty teda našlapujou,“ zašišlal skrček.

Dívky zmizely za porostem. Lane vylez z auta a sed si za volant. Eman ho následoval.

„Fáro, co?“ Lane ohmatával řízení. „Každou sobotu sem vozil Issy v dodávce na trh do Hampstonu. Starej ford. Výfuk

Dlouhá cesta krátké povídky

Prostým vysvětlením rozdílu mezi povídkou a románem je poukaz na množství popsaných stránek: povídka je útvar krátký, román mnohem delší. Co to znamená? Autor zvolil formu povídky, aby zpodobnil blesk na obloze. Román naopak popisuje průběh mnohdy zkázonosné, jindy blahodárné bouře.

Nejeden autor po letech, při zpětném pohledu na svoji tvorbu, nevěří tomu, jak nedokonale ztvárnil, co měl na srdci. V případě románu má sto chutí ho přepsat od A do Z. K tomu málokdy dojde. V případě, že se k tomu odhodlá, většinou napíše román nový, který s románem původním má málo společného.

Revize povídky je mnohem snazší už jenom proto, jak bylo řečeno v úvodu, že se většinou jedná o několik stránek. V této sbírce uvedu jeden příklad za všechny. Povídka s názvem *Obležené město* vyšla ve Švýcarsku v roce 1979 v kolekci povídek *Návrat domů*. Měla tři stránky. Zkratka a dobře, cizí armáda oblehne město, a tím to končilo. O dvacet let později se stejnojmenná povídka objevila v jiné sbírce. Měla přes padesát stránek. Byla napsaná z jiného úhlu a v jiném stylu. I tak mě nadále neuspokojovala.

V této sbírce *5 povídek* se čtenář setkává s novou verzí prapůvodní inspirace. Nelze než doufat, že se jedná o podobu definitivní.

Autor vybral ze své tvorby pět povídek, které mají společného jmenovatele – jsou posazeny do severoamerického prostředí.

JK

Obsah

Převážně Beethoven.....	5
Americká žena.....	41
Odetta.....	65
Winfield.....	93
Obležené město.....	117
<i>Dlouhá cesta krátké povídky.....</i>	<i>157</i>

JIŘÍ KLOBOUK
5 POVÍDEK

*K vydání připravil, graficky upravil
a sazbu provedl Michal Huvar
Vydalo nakladatelství Carpe diem
jako svou 324. publikaci
v Brumovicích roku 2015
Vydání první*

www.carpe.cz

Knihy, CD, DVD a e-knihy si můžete objednat:
Carpe diem, 691 11 Brumovice 175
tel.: 737 444 221; e-mail: carpe@carpe.cz

Elektronické knihy pro iPad, doplněné filmy, koncertními záznamy, záznamy divadelních představení, rozhovory, autorským čtením, záznamy z archivů, fotografiemi a dalším bohatým multimediálním obsahem, najdete v aplikaci App Store **Carpe Diem Online**.

Digitální tituly včetně knih, jež doplňují filmy a koncerty, pro čtečky, tablety a počítače, jakož i fyzické knihy a nosiče naleznete na: **<http://eshop.carpe.cz>**

ISBN 978-80-7487-131-3
ISBN 978-80-7487-132-0 (epub)
ISBN 978-80-7487-133-7 (pdf)
ISBN 978-80-7487-134-4 (mobi)